

Tisztelt emlékező közösség, Kedves Piroska Asszony,
Tisztelt Halász család,

Hölgyeim és Uraim!

Megilletődve köszöntöm mindannyiójukat néhai tagtársunk, kollégánk, elnökségi tagunk, Halász Ferenc munkásságát méltató megemlékezésen.

Nemrég jöttünk vissza a temetőből, ahol koszorút helyeztünk el a Halász család által készíttetett gránit síremléken. Újra azonosulnunk kellett a ténnyel, hogy mennyire véges és törékeny az ember élete.

Szomorú dolog temetőbe járni, mégis felemelő, mert arra késztet, hogy emlékezzünk, meditáljunk az emberről, a élet értelméről, embertársunkról, kollégánkról, vagy barátunkról akivel már nem beszélhetünk, akivel éveket töltöttünk életünk során, munkában, jókedvben, vitázva, vagy egyet értve.

Halász Ferenc, munkatársaknak, kollégáknak Feri, Feri bácsi, tanítványoknak: Tanár úr, 1956-tól élt

Hajdúszoboszlón. Neve összeforrott a gimnáziummal, a város szellemi és kulturális életével és hosszú ideje a Karácsony Sándor Pedagógiai Egyesülettel.

Gimnáziumi, majd egyetemi tanulmányit folytatva tudatosan, a vele járó kötelezettségeket felvállalva készült a tanári pályára.

Ennélfogva természetes lehetett számára, hogy a tanítás mellett színdarabot rendezett, osztályfőnök

volt, továbbképzésen vett részt, munkaközösséget vezetett, szervezte az iskola életét igazgatóhelyettesként, a városban versmondó kört alapított és énekkarban énekelt. Mindezek mellett családapaként példásan gondoskodott családjáról és fizikailag is edzette magát: kerékpározott, tornázott, úszott. Szinte megvalósította a klasszikus görög az” ép testben ép lélek” mondást. Sokoldalú tevékenysége példa lehetett tanítványai, kollégái és gyermekei számára.

A Karácsony Sándor Pedagógiai Egyesületnek szinte kezdetektől tagja.

Nevéhez fűződik a szoboszlói tagcsoport megalakítása, szervezése, vezetése.

Lelkes szervező munkája eredményeként ez a tagcsoport lett a legnagyobb létszámú csoportunk Debrecenen kívül.

Lelkes tevékenysége eredményeként együtt tartotta a csoportot, szorgalmazta az aktív részvételt, szervezte az egyesületi kirándulásokat, amin maga is részt vett. Jó kapcsolatot alakított ki az iskolákkal, pedagógusokkal, és nem utolsósorban az önkormányzattal, melynek a példászerű támogatása nagymértékben segítette értékőrző munkánkat, anyagi segítsége a Pedagógusok arcképcsarnoka kiadásának biztonságos lebonyolítását és nem utolsósorban a jelen rendezvény megvalósítását tette lehetővé.

Örömünkre szolgált az is, hogy Feri rendszeresen publikált. Egyrészt tudósított a helyi Szókimondó periodikában, bemutatva az éppen soron következő Arcképcsarnok kötetünket, rendezvényeinket, másrészt rendszeresen írt arcképvázlatokat a megjelenő köteteinkben, emléket állítva ebben Szoboszló elismert pedagógusainak, iskoláinak és természetesen a városnak, melyben azok az alkotó munkát végző pedagógusok éltek, kiknek a munkásságát a szűkebb közösség, de a város is nagyra értékelte, melynek eredményeként az évek során igen sok tehetség kiemelkedő és hasznos életpályára segítése történt. Az évek során 12 volt pedagógusnak állított emléket és több önálló munkája is jelent meg, mint pl. Török Zoltánról írt önálló kötete.

Ezek a kötetek ma ott vannak a városi és iskolai könyvtárakban, kordokumentumként és olyan forrásként, mely inspiráló lehet a ma aktív munkát végző, oktatással foglalkozók számára.

Egyesületünk elnökségi tagjaként rendszeresen részt vett üléseinken, segítve döntéseinket . Számíthattunk rá nagyobb rendezvényeink lebonyolításakor és segítette a szerkesztői munkát is. Az Ő munkássága is segített abban, hogy életrajzi sorozatunk ma már a Hajdú-Bihar Megyei Értéktár része.

Ha mindazokat , amikről említést tettem, figyelembe vesszük, az a kérdés fogalmazódik meg, hogy hogyan jutott rá ideje?

Másképp megfogalmazva a kérdést, milyen volt, mint magán ember?

Erre persze mindenki saját élményei alapján adhat választ, amit megtudhatunk a következő felszólalások alapján.

Magam olyan embert , kollégát ismertem meg, aki mindig pontos, precíz munkatárs, halk szavú, csendben megérkező /egyszer csak ott van/.

Elmaradhatatlan aktatáskájában rendben a tőle várt írásos anyag, megszólalásakor pontosan, választékosan fogalmazó, senkit meg nem sértő.

Törékeny, szikár alkatáról alig tételezhettük volna fel, hogy rendszeresen sportol : úszik, biciklizik, tornászik. Szerette a közösséget, amelyikkel együtt működött és ahol feloldódott.

Volt kolléga véleménye szerint a klasszikus humán műveltség megjelenítője volt.

Személyisége, jelenléte hiányozni fog közösségeinkből az egyesületünkből, de úgy gondolom a városból is.

Ha egyesületünk jelmondatát idézem „ az emlékezet értéket ment”, úgy azt hiszem Halász Ferenc kollégám, tagtársunk munkássága során sok szellemi értéket mentett meg azokkal a megírt életrajzokkal a városnak és egyben teremtett is tanítása közösségi munkája során.

A sors szigorú rendelése úgy hozta, hogy ekként kell kezeljük immár az Ő munkás életének ránk maradt hagyatékát, remélve hogy nem hosszú idő után

olvashatunk is róla a Pedagógusok arcképcsarnoka sorozatban.

Megköszönve figyelmüket záró mondatként egy Lao-Ce idézet, mely úgy vélem rá jellemző:
„Alkotni, adni, majd visszavonulni: ez az égi bölcsesség.”